

РЕШЕНИЕ

№ 37043

гр. София, 10.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9681** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 85, ал. 1 и чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. М., гражданин на А., против решение № 4594/26.08.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон и допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Посочва, че изводите на административния орган са в противоречие с бежанската му история. Необосновано според жалбоподателя решението се основава на справка, изготвена от самата ДАБ, като въобще не са посочени източниците, въз основа на която е направена. Излага съображения за направен от административния орган повърхностен анализ на обстановката в А.. В представено по делото писмено становище адв. А. З., определена от съда за процесуален представител на жалбоподателя, излага съображения, че конкретния случай председателят на ДАБ при МС е следвало да приложи поне чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. Съображения по отношение на законосъобразността на административния акт излага, чрез процесуалния си представител юрк. К., в откритото съдебно заседание. Моли съда да отхвърли жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и

доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба, рег. № УП17077/09.10.2024 г., за международна закрила, подадена от жалбоподателя до ДАБ при МС. На същия ден е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че кандидатът е гражданин на А., [дата на раждане] в А., общ. Е., етническа принадлежност - таджик, религия –сунит, семейно положение - женен. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като той не е представил документ, удостоверяващ самоличността му.

Кандидатът е запознат срещу подпис на 09.10.2024 г. с указания относно реда за подаване на международна закрила, който ще следва, за правата и задълженията на чужденците, търсещи международна закрила както и допълнение към тях. Запознат е още срещу подпис на същата дата и с информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ, както и с информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи закрила.

С писмо на ДАБ при МС началник отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ е изискал от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-19037 от 05.11.2024 г. и. ф. директорът на специализирана дирекция „М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ при МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

След това е регистриран на същата дата и на 10.10.2024 г. настанен в ПМЗ-Военна рампа на РПЦ [населено място], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“. Чужденецът е поканен лично по надлежният ред за провеждане на интервю на 16.10.2024 г. На 16.10.2024 г. е изготвена докладна записка с вх. № ПМЗ-ВР-4, вино от която Н. М. е напуснал общежитието на отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ и е в неизвестност от 16.10.2024 г. Във връзка с така цитираната докладна записка е изготвено предложение от главен експерт в РПЦ – С. до заместник-председателя на ДАБ при МС за прекратяване на производството за предоставяне на международна закрила. С решение № 13283 от 18.12.2024 г. производството за предоставяне на международна закрила е прекратено.

Н. М. е задържан от властите в Германия и е върнат в Република България съгласно Регламент Д. (Регламент (ЕС) №604/2013). С молба рег.№ УП 17077/28.05.2025 г. производството му за предоставяне на международна закрила е възобновено и кандидат - бежанецът е настанен в РПЦ-гр. С., отдел „ПМЗ-кв. Военна рапа“.

С писмо от 03.06.2025 г. и.д.началник отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ е изискал от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-8004 от 23.07.2025 г. директорът на специализирана дирекция „М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ при МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С кандидата са проведени интервюта, отразени в протокол № УП17077 от 28.05.2025 г., протокол № УП17077 от 02.06.2025 г. и протокол № УП17077 от 11.06.2025 г. Видно от протокола за проведено интервю с № УП17077 от 11.06.2025 г. чуждият гражданин разказва, че през 2021 г., е напуснал нелегално А., като се отправил към П., където останал една седмица, след това отишъл в И., там останал три месеца, след което отишъл в Турция, където останал година и половина - две и след което, осем месеца преди проведеното интервю, влязъл в Република България, като крайната му цел било да стигне до Германия. След като е бил задържан в България е подал молба за закрила, но самоволно е напуснал лагера на Военна рампа, защото е чул от други лица, че в България не се предоставяло закрила на афганистанци и затова заминал за Германия, като там също подал молба за международна закрила. Мотивирал е молбата си за закрила с твърдението, че е имал проблеми с роднини. Разказва, че баща му е бил военен от времето на А. Шах М. и имал

втора съпруга, която била пащу, а той и майка му са таджики. От тази втора съпруга, Н. М. твърди, че има четирима полубратя, които заедно с майка им се приобщили към талибаните. Кандидатът разказва, че същите полубратя от втората съпруга на баща му, заедно с 30 човека го нападнали и му нанесли побой, от който лицето имал белези в областта на корема. Н. М. разказва, че след посочения инцидент, получил покана от полубратята му от втората съпруга на баща му да участва във войната от страна на талибаните и заради това напуснал А.. Допълва, че баща му, след като разбрал за поведението на синовете си от втората съпруга, също избягал, от страх, че бил военен.

В подкрепа на бежанската си история молителят е предоставил пред административния орган фотокопии на документ за потвърждение на самоличност на афганистански гражданин № 70704801 на Н. М., издадено на 17.12.2024 г. от посолството на А. в Германия; различни снимки, на които молителят твърди, че е баща му по време на военната му кариера, както и снимка на лице с тежка рана в областта на корема, и друга снимка, на тежко ранено лице на легло, за които молителят твърди, че са на неговия брат.

Със становище рег. № УП17077/04.08.2025 г. е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Н. М..

С оспореното в настоящото производство Решение № 4594/26.08.2025 г. председателят на ДАБ при МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Н. М..

Обсъдил е представените от чуждия гражданин доказателства и е мотивирал извода, че не може да се приеме за достоверно твърдението на кандидата, че е напуснал родината си заради евентуални проблеми с талибаните.

Приел е, че за кандидата не са налице предпоставки за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в представената бежанска история не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Посочената от молителя причина, а именно евентуални проблеми с талибаните във връзка с заеманата от баща му длъжност „военен“ и цитираните междуродствени проблеми административният орган не е оценил като релевантен мотив за предоставяне на статут на бежанец. Приел е, че конкретния случай може да се направи извод, че става дума за мигрант, а не за лице нуждаещо се от международна закрила.

Въз основа на събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанска история, административният орган е заключил, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашен от изтезание или унижително отнасяне или наказание, поради което не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. По отношение на основанието по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за обстановката в А., изложена в справка с вх. № МД-02-320/11.06.2025 г. и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г. административният орган е приел, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9, но видно от материалите по преписката Н. М. в лично качество не попада в тази категория. Направен е извод, че в конкретния случай, дори да се приеме, че лицето е в роднинска връзка с хора, които са се сражавали срещу талибаните, заемайки длъжност „военен“ при предходната власт, то описаните от него проблеми не са релевантни към настоящия момент, поради предоставена всеобща амнистия. Дори да се приеме, че към определени лица би имало неблагоприятно отношение от страна на талибаните, то за Н. М. липсват тези предпоставки, защото той лично не попада в тази категория.

За търсещия международна закрила административният орган е приел, че липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Посочил е, че не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини - чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Като част от административната преписка е представена справка с вх. № МД-02-320/11.06.2025 г. относно А., изготвена от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС.

В хода на съдебното обжалване от ответника е представена допълнително справка с вх. № МД-02-530/30.09.2025 г. относно А., изготвена от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган –председателя на ДАБ при МС, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила. От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него арабски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Относно предоставяне на статут на бежанец, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявленията от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване, посочени в закона.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най-вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият е напуснал родината си през 2021 г., като се е отправил към П., където останал една седмица, след това е отишъл в И., след което отишъл в Турция, където останал година и половина - две и след което е влязъл в Република България. Подал е молба за закрила в България и след това заминал за Германия, там също е подал молба за закрила, след което го депортирали обратно. Заявил е категорично, че е искал закрила в Германия.

Като причина за напускане на страната по произход сочи, че е имал проблеми с роднини – братята му от втората съпруга на баща му, който са се приобщили към талибаните, който братя, заедно с други хора са го нападнали.

В интервюто изрично е посочил, че спрямо него не е имало заплахи относими към основанията за предоставяне на статут на бежанец. Трябва да се има предвид, че кандидата за закрила ясно е изложил своята бежанска история и по-конкретно, че е избягал защото е получил покана да

участва във войната от страна на талибаните, без обаче да излага никакви твърдения, че е бил преследван от тях, поради факта, че не се е присъединил да участва във войната на тяхна страна. Анализирайки бежанската история на оспорващия, обосновано административният орган е приел, че историята на търсещия закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му на произход имат икономически характер. Няма данни за никакъв страх от преследване, не е заплашван и преследван, не е съден или осъждан.

От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания на същия да бъде предоставен статут на бежанец.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ - МС е отказал на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗУБ да предостави на жалбоподателя статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено,

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай жалбоподателят е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Такива твърдение въобще не е излагал.

Правилно е констатирано и че спрямо лицето не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Люксембург по дело № С-465/07, на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи/съдилища, до които е подадена молбата и тази преценка правилно е направена въз основа както на представената справка от 11.06.2025 г., така и от новата справка от 30.09.2025 г. От тези 2 справки е видно, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. В действителност има проблеми и то най-вече за бивши правителствени лица, към чиято категория не спада молителят, поради което дори да бъде върнат няма да е изложен на риск живота или здравето му. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са, налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Също така от справките не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Ответникът в решението си е маркирал, че има уязвими групи, които могат да попаднат в хипотезата на чл. 9, но видно от материалите по преписката молителят не е в тази категория. В случая безспорно Н. М. лично не попада в категория лица по отношение на който талибаните биха имали неблагоприятно отношение.

Безспорно има трудната икономическа обстановка в А., която принуждава лицата да бъдат мигранти.

Следователно правилно е счетено, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като за кандидата не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

По отношение на представените пред органа и пред съда справки за ситуацията в А. и във връзка с възраженията на жалбоподателя съдът следва да посочи, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Съдът цени тези източници на информация като неопровергани доказателства и официални документи по смисъла на чл. 176, ал. 1 от ГПК относно изнесените в същите факти за ситуацията в А., предвид издаването им от специализирани органи по засегнатите в същите въпроси.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че справките са повърхностни и не почиват на общодостъпната информация за страната и интензитета на насилието там. Справките са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището за изготвяне на информация за страните на произход“ и са съставени изцяло на базата на внимателен преглед на публично достъпни външни източници на информация, като всички използвани източници и уебсайта, на който са публикувани, са посочени в бележка под линия на съответното място във всяка справка. Същите се преценяват с оглед данните от бежанската история на чужденеца и така формират съвкупната преценка на съда.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът „nonrefoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплахата за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отношение или наказание. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „nonrefoulement“. Освен това следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951 г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на председателя на ДАБ при МС. Изводите на председателя на ДАБ при МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил законосъобразно решение.

Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 66-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. М., гражданин на А., против решение № 4594/26.08.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: